

vide, hvad jeg her har fremført. Hvis de ærede Medlemmer ville se efter i Tillæg B. for 1892—93, Sp. 674, vil man der finde Skattekommissionens mellemkommunale Beskatningsforslag, foreslaaet af selve Formanden i Folketingets parlamentariske Skattekommission. Det er stillet som et Ændringsforslag til Regeringsforslaget, og Regeringsforslaget var stillet af en Regering, af hvilken det ærede 4de Medlem for 3die Kreds selv var Medlem. I samme Sessions Folketingstidende, Sp. 4803, vil man se, at dette Forslag, som nu er Skattekommissionens, og som den Gang var Venstremindretallets i Folketinget, blev forkastet ved Navneopraab med 57 mod 22 Stemmer, medens 19 vare fraværende, og 3 ikke stemte. Naar jeg altsaa hævder, at den mellemkommunale Beskatningsform, som nu foreslaas, vilde man kunne have faaet, fordi den var Venstres gamle Ønske — og det ganske uafhængigt af hvilken som helst Statsskatterreform, tror jeg, at jeg har givet de Data, som ville sætte enhver i Stand til at overbevise sig om, at denne Paastand er rigtig. Men Sandheden er yderligere denne, at foruden det, som Folketinget nu fordrer med Hensyn til Statsskat — og som det ærede Medlem nu ikke er ganske utilbøjeligt til at indrømme i den Udstrækning, som fordres — forlanger man tillige den mellemkommunale Beskatning, som man ikke har kunnet faa tidligere, ikke en Gang i Folketinget, og som den Regering, det ærede Medlem selv var Medlem af, ganske bestemt har modsat sig. Ved den mellemkommunale Beskatning, som nu foreslaas af Folketinget, faar Venstre alt, hvad det nogen Sinde tidligere har ønsket sig, og mere til. Den er saa fordelagtig for Landkommunerne, at der efter mit Skøn ikke kan udtænkes noget Forslag, som er fordelagtigere. Landkommunerne faa efter det daværende Mindretals, det nuværende Flertals, Ønske Ret til at beskatte udensognsboendes Indtægt af Landejendomme. De faa alle Stiftelser, Tiender, Arvefæsteafgifter, Jordebogsaftgifter og Kredittforeninger til Beskatning. De 4 Maaneder for skattepligtigt Ophold i Kommunerne bliver nedsat; al kooperativ Virksomhed bliver fritagen for Skat, samtidig med at Understøttelsesforeninger og velgørende Stiftelser alligevel skulle kunne sættes i Skat. Og saa er der endda paa visse Punkter, som jeg antydede i Forgaars, i denne Skattelov indflettet nogle Bestemmelser i ganske ny Retning, særlig i landbovenlig Retning, som man ingen Sinde tidligere er fremkommet med. Kort sagt:

dette Forslag er meget raffineret, alt, hvad Ministerierne tidligere, ogsaa i 1892, have modsat sig, ikke blot forlanges, men det ærede Medlem indrømmer ogsaa, at man kan give dem det, og saa vil han endda — og det er det, jeg har ment at burde nedlægge en Indsigelse mod — have, at Opfyldelsen af disse vidtgaende Fordringer nu af dette høje Ting skal betragtes som Indrømmelser, som have kunnet bestemmes nogle til at gaa med til Forslag, som de under andre Omstændigheder maatte have Betæneligheder ved. Dette, mener jeg, er i fuldstændig Strid med det ærede Medlems tidligere Stilling. Det ærede Medlem kunde i sin Tid som Medlem af Regeringen have faaet denne mellemkommunale Beskatningslov, og hvis han havde syntes godt om den, kunde han have stillet Forslag om den i 1896 sammen med den ærede Ordfører, saa havde det ikke været nødvendigt for ham nu at udtale, at han paa Grundlag deraf har kunnet finde sig foranlediget til at tiltræde Forslag, som han under andre Omstændigheder ikke vilde have kunnet tiltræde. Det er disse Bemærkninger, som jeg efter Gennemlæsningen af det ærede Medlems Udtalelser nu har fundet det rigtigt at fremføre, idet jeg har været af den bestemte Mening, at jeg i høj Grad maatte have Sandsynligheden paa min Side, naar jeg betragtede det som utænkeligt, at det ærede Medlem vilde kunne gaa med til Skattereformen, navnlig med den Begrundelse, som han nu har givet.

Jeg skulde derefter i Fortsættelse af mit Foredrag i Forgaars gaa over til Afsnit B.: Om Hartkornsskatternes Fiksering. Men inden jeg gaar ind paa disse Bestemmelser, vilde jeg gerne have Lov til at dvæle lidt ved det, som ligger forud for dette Forslag og forud for Regeringens Forslag angaaende det samme Emne, og ved de Betragtninger, som have været fremførte, og det med megen Styrke, i begge Ting i en Række af Aar. Derefter vil man bedre kunne bedømme, hvorvidt Folketinget i denne Henseende ved sit Forslag er i Overensstemmelse med de fremsatte Ønsker, eller om Regeringen med Rette kan siges ved sine Forslag at have gjort sit bedste for at imødekomme saadanne Ønsker, som ere gjorte stærkest gældende saavel i dette som i det andet høje Ting. Hvad Udtalelserne i dette høje Ting angaa, skal jeg ikke komme ind paa dem; de ere i frisk Minde og ville sikkert være vel kendte og let tilgængelige for de ærede Medlemmer. Men med Hensyn til det andet Tings Stilling vilde jeg